

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Her løber jeg i blinde

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Her løber jeg i blinde", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56, s. 214.* Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid104678/facsimile.pdf> (tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

6. Bryd herud ;:
 Zion! bryd herud med magt,
 Seer du ey hvor andre brænde?
 Staaer du fast i naadens pagt?
 Nu vel an! saa lad det kiende,
 Zion! viis, at du est JEsu braud.
 Bryd herud ;:

7. Til din død ;:
 Zion! til din død staa fast,
 Lad dig aldrig meer beknyttes,
 Tiden endes med en hast,
 Kronerne skal snart udhyttes,
 Zion! vær kun troe, som JEsus bød,
 Til din død ;:

3. Om høye aandelige Anfegtninger.

Nr. 208.

Mel. Hiertelig mig nu etc.

Sielen.

Her løber jeg i blinde,
 Og veed ey selv hvorhen,
 Jeg kand ham ikke finde,
 Som heder syndres ven,
 Jeg kand ham ikke miste, 414
 Jeg kand ham ikke faae,
 Saa hiertels baand maa briste,
 Og livets kraft forgaae.

6, 6: est] er Jøf.

Nr. 208. 111-2. Varianter tre: en håndskreven form bliver meddelt i et tillæg. 1, 4: syndres] synders 111.

6, 1: herud] ud fra verdsligheden, jfr. 5, 6. — 6, 3: hvor andre brænde] i kærlighed, orig.: well die brüder-licbe beend. — V. 7 er bygget over Job. Ab. 2, 19. — 7, 3: beknytted] sørgtes. — 7, 4: tiden, modsat evigheder, er snart forbi, jfr. 2, 4. — 7, 5: udhyttes] uddeles.

Overskrift: høje] Vi ville sige store eller svære.

Nr. 208. Original. Jfr. nr. 114 og 214. Salmen bæres af højsangsbilledet: Jesus som brudgommen, sjælen som bruden; i 6, 1 møder vi brudens navn *Sulamith* fra Højs. 6, 13. — 1, 4: heder] hedder. — 1, 5: miste] undvære.

2. Jeg mindes nok de dage,
Der gik med fryd og lyst,
Jeg glemte let min plage
Ved JEsu søde bryst,
Da kunde jeg vel smile
Ad al min trang og nød,
Thi sielen fandt sin hvile
I JEsu favn og skjold.

3. Hvi blev saa snart en enke
Af saadan lystig brud,
Af brude-kaand en lenke,
Af soelskin regn og slud,
Af frydens sal et fængsel,
Af gylden-drugt en sæk,
Af himlen helved-trængsel,
Forfærdelse og skræk?

4. GUD agter ey min klage,
Men bliver mere vred,
At jeg maå plad forsage
I min elendighed,
Jo mere jeg vil raabe,
Jo større er min nød,
Hvad skal jeg mere haabe?
Min hiertens fryd er død.

5. O! hierte JEsu lille,
Jeg er saa haardt bespændt!
Er naadens søde kilde
Fortørret og forvendt?

3, 2: haardt] hørt *LP* +

2, 2: lyst] glæde. — 2, 6: trang] trængsel. — 3, 2: lystig] glad. — 3, 6: sæk] snickelærred, hos Israel brugt som sørg- eller bøddragt (= sæk og aske, Mt. 11, 21). — 3, 7: helved-trængsel] helvedplac. — 3, 3: plad] fuldstændig; forsage] labe mødet. — 4, 5: raabe] bede indtrængende. — 5, 1: hierte] kære. — 5, 2: bespændt] beklæmt, trykket. — 5, 4: forvendt] vendt el. drejet, så løbet har taget en anden retning.

Har solen ingen varme?
 Har ordet ingen grund?
 Vil GUD sig ey forbarne,
 At gjøre sielen sund?

J e s u s.

6. O! Sulamith, min glæde!
 Udvalde hiertens brund!
 Hvad volder dig at græde,
 Og see saa bange ud?
 Kom, hør, og lad dig sige!
 Hvem bilder dig dog ind,
 At jeg dig kunde svige?
 Er da mit ord kun vind?

7. Du taler om de dage,
 Da du kun sad og loe
 Ad al din nød og plage
 I sielens stille roe,
 Ja got, men har du ikke
 Om andre mine hørt,
 At jeg i dødens strikke
 Dem ogsaa tit har ført.

415

8. Til søde himmerige
 Er veyen altid trang,
 Dog ey for alle lige
 Besværlig, tung og lang,
 En kand for torne grue,
 En anden derimod
 Maa giennem ild og lue
 Og dødens sorte flod.

7, 7: *dødens!* Dødens I. 8, 8: *dødens!* Dødens I.

5, 6: Rummer Guds ord ingen grundvold, som man kan bygge på?, eller måske: ingen undergrund?, jfr. nr. 120, 1: 181, 2, 1. — 5, 8: øj for at. — 7, 5: ja got! ja vel. — 7, 7: strikke! snare. — 8, 1-2: Mt. 7, 13-14; Ap. G. 14, 22. — 8, 5-8 nævner med billedlige udtryk forskellige arter af lidelse, stigende fra de mindre (*torne*) til større og større (*ild og lue — dødens sorte flod*).

9. Man skal dig ikke kalde
 En enke og forladt,
 Men Zion den udvalde,
 Guds egen hruud og skal,
 At du det ey kand kiende,
 Det gjør din svare striid,
 Men den skal snart faae ende
 Paa sin bestemte tiid.

10. Lad jordens grundvold slippe.
 Og verden slet forgaae,
 Min naade er en klippe,
 Som evig skal bestaae,
 Hvi frygter du den skade,
 Du aldrig faaer at see?
 Jeg kand dig ey forlade,
 Det kand umueligt seee.

11. Paa roserne at trine
 I verdens jeyne gang,
 Er det for mig og mine?
 Ney, kommer kors og trang,
 Saa er det du maa lide
 Din arvedeels beviis,
 Thi de udvalde stride
 Sig ind i paradiis.

12. Jeg JESus, er din milde
 Og trofast siele-ven,
 True kun, min naudes kilde
 Skal aldrig lørrer hen,

10, 7: *kand]* vil *se-* 10, 8: *umueligt]* *umuelig* L. 11, 4: *ney, kommer kors og trang]* *nej* *kommer. kors og trang* *11-5]* som parallel til udtrykket her henviser Arland til nr. 173, 2, 5-8.

9, 3: *Zion]* egl. Sionshjerger; i Jerusalem, derefter betegnelse for Jerusalem, for Israels folk og for den kristne menighed, 1. Pet. 2, 6; men det mærkelige er, at Brorson kan anvende det som et særudsav for den enkelte kristenjel, thi hvero talen jo her er rettet, jfr. nr. 81, 12, 1 og Svare-Sang XXXIX, 2, 3. — 9, 5-6: Din svære sjalekamp gør, at du ikke kan mærke (*kiende*) det. — 10, 1: *slippe]* svigte. — 10, 2: *slet]* midstændig. — 10, 5: *skade]* fortræd, ulykke. — 11, 5-6: så er det, at du gennem Gidelse må se beviset for, at du har din arv i himlen, Rom. 8, 17.

Jeg skal i himmerige
 Dig gjøre engle-lüg,
 Vil satan andet sige,
 Da er det løgn og sviig.

Nr. 209.

416

Er jeg da her allene vild og fremmet?
 Til døden haardt heengstet og forgrammet?
 Naar skal jeg dog den haarde siele-tyng,
 Naar skal jeg den dog blive qvit engang?

2. Gaaer solen op, at verdens rund at glæde,
 Saa vækker den mig op igien at græde,
 Gjør maanen nat til andres rolighed,
 Da dækker den mig kun i jammer ned.

3. Gud truer mig med sine grumme pile,
 Hans haand, som kaud de trøtte give hvile,
 Den gjør mit sind forfærdet og forvendt,
 Den har med magt sin bue mod mig spendt.

4. Mit hierte i landflygtighed er dreven,
 Ja dødens dem er over mig beskreven,
 Jeg gaaer beklemt og angstet nat og dag,
 Ret som jeg var i helvedes beslag.

5. Hvi setter du paa mig saa haardt i rette?
 Er det din lyst, at pidske og hudflette?
 Har du da for min ungdoms lysters skiemt
 En domme-dag i tiden alt bestemt?

12, 6: engle-lüg] engle lig *H.* jfr. nr. 68, 14, 10.
 Nr. 209. *HM* 1, 2: haardt] hart *HM* 1, 2, 1: verdens] verden *H.* 3, 1: med] ved *HM* 1, 4, 2: dødens] Dødens *I.* 5, 1: haardt] hart *HM* 1, 5, 1: kend *H.*

Nr. 209. Oversættelse. Bin ich allein ein Fremdling hier auf erden, tillagt dronning Ulrika Eleonora af Sverige, manusc. af C. Reussner, Schr. 2, 857. 1, 1: vild] vildfarende. — 3, 3: forvendt] gält, vendt, forvillet. — 4, 2: beskreven] skreven. — 4, 4: beslag] forvaring, tængsel. — 5, 1: paa mig] jfr. at skændte på mig, rette på mig.